

HÓSEÁS 1-4.

Nyissuk ki Bibliánkat Hóseás próféta könyvének. Hóseás mindjárt az első versben időben elhelyezi próféciaját: amíg ő Izráel északi királyságában prófétált, a déli királyságban, Júdában Ézsaiás próféta szolgált. Hóseás ugyanis bevezetőjében ugyanazokat a királyokat sorolja fel, akik Ézsaiás szolgálata idején is uralkodtak, vagyis Hóseás és Ézsaiás kortársak voltak. Ezt olvassuk: *„Ez az Úr igéje, amely Hóseáshoz, Beéri fiához szólt, Uzzijának”* – emlékezzünk csak, hogy Ézsaiás prófécija az Ézsaiás 6-ban így kezdődik: *„Uzzijá király halála évében láttam az Urat, magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot”*. Ekkor kezdődött Ézsaiás szolgálata, amely aztán jelentős hatást gyakorol majd Ezékiás királyra. *„Ez az Úr igéje, amely Hóseáshoz, Beéri fiához szólt, Uzzijának, Jótámnak Áháznak és Ezékiásnak, Júda királyainak az idejében, és Jeroboámnak, Jóás fiának, Izráel királyának az idejében”* (1. vers). Érdekes, hogy Hóseás csupán Jeroboámot említi Izráel királyaként, pedig Jeroboám halála után sok király került még Izráel élére. Jeroboám halálát követően azonban Izráelben beállt az anarchia. Jeroboám volt az ország utolsó királya, akihez Isten még szólt, de Jeroboám meggyilkolását anarchia követte: cselszövés és merényletek sorozata, és maga Hóseás sem ismeri el a többi királyt, aki Jeroboámot követte a trónon. Pedig Hóseás próféciai mindenekelőtt Izráelnek szólnak.

„Amikor az Úr szólni kezdett Hóseáshoz, ezt mondta Hóseásnak az Úr: Menj, végy feleségül egy parázna nőt, és legyenek gyermekeid a paráznától, mert rútul paráználkodik ez az ország, hátat fordít az Úrnak” (2. vers). Később, Hóseás könyvének 12. fejeztében az Úr így szól Hóseáson keresztül: *„Mert én szólottam a prófétákhoz, én sokasítottam meg a látásokat, és én szólottam hasonlatokban a próféták által”* (10. vers – Károli). A hasonlat olyasvalami, ami összehasonlít egy adott dolgot egy másikkal, és így fest róla képet – például amikor párhuzamot vonunk a szellemi és a földi között. Hóseáshoz is szólt az Úr hasonlatokban személyes életében, és arra kérte, egy parázna nőt vegyen feleségül. Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy Hóseás felesége már akkor is prostituált volt, amikor Hóseás őt feleségül vette, illetve amikor gyermekei születtek. Isten úgy szól róla, hogy ismeri a szívét és a természetét – látja, hogy hűtlen lesz majd Hóseáshoz, elhagyja és egy prostituált életét választja. Isten a nő hűtlen természetére utalva megparancsolja Hóseásnak, vegye őt feleségül. Felesége akkor még nem volt parázna, később vált azzá. Egyesek szerint itt pusztán egy allegóriáról van szó, és Hóseás valójában nem is nősült meg. Én azonban ezt az elképzelést képtelen vagyok elfogadni. Véleményem szerint Isten azért mondta Hóseásnak, hogy vegye feleségül ezt a nőt - akiről Isten előre tudta, hogy hűtlen lesz -, hogy párhuzamot vonhasson Hóseás hűtlen felesége, illetve Izráel népe között. Izráel is hűtlenné vált Istenéhez. Isten mennyasszonyává tette Izráelt, megáldotta és elárasztotta szeretetével, ő azonban elfordult Istentől. Ennek a képe rajzolódik itt ki előttünk. *„Mert rútul paráználkodik ez az ország, hátat fordít az Úrnak”*. *„Ő elment, és elvette Gómert,*

Diblaím leányát, az teherbe esett, és fiút szült neki. Akkor ezt mondta neki az Úr: Nevezd el Jezeélnek, mert már csak egy kis idő, és megbüntetem Jéhu házat a jezeéli vérontás miatt, és véget vetek Izráel háza királyságának” (3-4. vers). *„Azon a napon összetöröm Izráel iját a jezeéli völgyben”* (5. vers).

Ebben az igeversben arra a történelmi időszakra találunk utalást, amikor Jéhu lett Izráel királya. A korábban említett király, Jeroboám is Jéhu leszármazottja volt. Jéhu annakidején erőszakkal ragadta magához a hatalmat. A gonosz Ahábnak, hetven fia élt még Samáriában Jéhu idejében. Ezért Jéhu követeket küldött a város véneihez és Aháb fiainak nevelőihez, mely így hangzott: *„Válasszatok ki Aháb fiai közül egyet, az gyűjtsön maga mellé embereket, majd jöjjön ki a városból, hadd ütközzünk meg!”*. Erre azok igen megijedtek, és így kiáltottak: *„Hiszen két király sem állhatott meg vele szemben, hogyan állhatnánk meg mi?!”* (2Királyok 10:4). Így hát megüzenték Jéhunak, hogy nem akarnak ellene harcolni, hanem a békés megegyezés útját választanák: *„Szolgáid vagyunk, és bármit parancsolsz nekünk, megtesszük”* (5. vers). Jéhu így válaszolt: *„Ha valóban a szolgáim vagytok, akkor vegyétek fejét Aháb hetven fiának, és hozzátok ki fejüket élém!”*. Így mészárolták le Aháb király hetven fiát, majd fejüket kosarakba rakták, elküldték Jéhunak, és két rakásba lerakták Jezeél völgyében. Ezért kellett Hóseás fiát Jezeélnek nevezni – emlékeztetőül Jéhu véres tetteire, mellyel kiirtotta Aháb leszármazottait. Az Úr a prófétán keresztül ítéletet is hirdetett felette vérontásáért, mivel azonban Jéhu nagyon buzgólkodott az Úrért, ennek bizonyítékeként pedig összegyűjtötte az Aháb által hivatalba állított Baal-prófétákat, és mind egy szálig megölte őket, az Úr megengedte, hogy Jéhu leszármazottai uralkodjanak Izráelben négy generáción át. Jeroboám király volt épp a negyedik generáció. Jeroboám halála után fia Zekarjá lett Izráel királya, de Zekarjá rövid ideig uralkodhatott csupán – kisvártatva merénylet áldozatává vált. Hóseás nem sokkal Jeroboám halála előtt ír, akit majd Zekarjá követ a trónon, őt viszont meggyilkolják – Isten tehát azt mondja: *„Most már betelt a pohár. Fiadat Jezeélnek nevezd, hadd jusson eszükbe az a rémtett, amit Jezeél völgyében követtek el, amikor két rakásba állították Aháb hetven fiának fejét. Hamarosan megbosszulom azt a véres tettet. Nevezd fiadat Jezeélnek!”*. Isten mindezen keresztül arra az ítéletre kívánta emlékeztetni a népet, melyet Aháb fiainak legyilkoltatása miatt Jéhu felett kihirdetett – Jéhu leszármazottai csak négy generáción át uralkodhattak, a negyedik generáció pedig a végéhez közeledett. Közel járt már Isten ítélete, így Hóseás fiát Jezeélnek kellett neveznie, *„mert már csak egy kis idő, és megbüntetem Jéhu házat a jezeéli vérontás miatt, és véget vetek Izráel háza királyságának. Azon a napon összetöröm Izráel iját a jezeéli völgyben”*. Isten hamarosan kiönti ítéletét Izráelre – elérkezett az idő, hogy megbosszulja a vérontást.

„Gómer újból teherbe esett, és leányt szült. Akkor ezt mondta Hóseásnak az Úr nevezd őt így: „Nincs irgalom” – vagyis Ló Rukhámábnak - „Mert nem leszek többé irgalmas Izráel házához, és nem bocsátok meg nekik” (6. vers). Milyen szomorú nap is az, amikor Isten azt mondja, többé nem lesz

irgalmas! A nép egyébként is pusztán Isten irgalmából létezett. Isten olyan irgalmas volt velük! De ha Isten irgalmát elveszítik, nem marad semmi. Nagyon komoly ítéletet hirdet tehát felettünk Isten. Ló Rukhábám – *„Mert nem leszek többé irgalmas Izráel házához, és nem bocsátok meg nekik”*. És Izráelt hamarosan elpusztítják az asszírok. Mivel Hóseás Ezékiás király uralkodásának idejében is élt, végignézhette az északi királyság pusztulását. De aztán így szól az Úr: *„Júda házához”* – vagyis a déli királysághoz – *„azonban irgalmas leszek, és megsegítem őket, mint Uruk, Istenük. De nem íjjal, karddal és harccal, nem lovakkal és lovasokkal segítem meg őket”* (7. vers). Az asszírok az északi királyság leigázása után a déli királyságra támadtak Ezékiás király uralkodásának idején. Ekkor Ézsaiás próféta odament Ezékiáshoz, és így szólt: *„Nem neked kell megvívnod ezt a csatát. Az Úr harcol majd értetek. Ez a harc az övé. Az Úr előttetek pusztítja majd el az asszírokat!”*. Az asszírok körülfogták a várost, és az abban az időben szokványos stratégiát követték – elvágták az élelmiszer-utánpótlás útját, és a város ostromlása helyett, mely általában számottevő emberáldozatot követelt, inkább a városlakók kiéheztetését választották. Emellett követeket is küldtek Ezékiáshoz, hogy adják meg magukat, az Úr viszont arra bátorította népét, maradjon veszteg, és meglátja majd az Úr szabadítását. Így is lett. Egyik reggel, amikor a városlakók felébredtek, és kikukucskáltak a városfalon, hogy megnézzék, mi történik az asszír táborban, látták, hogy az egész asszír hadsereg megsemmisült! Aznap éjjel az Úr angyala haladt át a táboron, és egy éjszaka leforgása alatt 185 000 asszír katonát ölt meg. akik pedig életben maradtak, hazamenekültek Asszíriába. Valóban az történt tehát, amit az Hóseáson keresztül megjövendölt: bár többé nem irgalmazott Izráelnek, Júdával irgalmasan bánt, és megsegítette őket, bár ne íjjal, karddal és harccal. Isten egy angyallal mentette meg őket, aki az asszír táboron áthaladva egy éjszaka alatt megsemmisítette a hadsereget. Nem íj, nem is kard, vagy lovak és lovasok mentették meg Júdát – Júda egyedül Isten irgalma miatt menekült meg.

„Miután elválasztotta „Nincs irgalom” nevű leányát, újból teherbe esett, és fiút szült. Az Úr pedig ezt mondta: Nevezd őt így: „Nem népem” – Ló-Ami –, „mert nem vagytok az én népem, én sem vagyok a tietek” (8. vers). Mintha azt mondaná Isten: *„Nincs több irgalom. Nevezd fiadat Ló-Aminak, mert nem vagytok többé a népem, és én sem vagyok többé Istenetek”*. Mindez arra utal, hogy Hóseás felesége ekkor már hűtlenné vált férjéhez, és Ló-Ami nem Hóseás fia volt. Ez azonban egy hasonlat is volt, melyben Isten megmondta Izráelnek, hogy nincs több irgalom, Izráel többé nem az ő népe, és ő sem Istenük többé. Isten meghúzta a vonalat, a kapcsolat megszakadt. Ennél messzebbre már nem juthat az ember, amikor maga Isten mondja, hogy vége, többé nem vagytok népem, és én sem vagyok Istenetek. Többé semmi közünk egymáshoz. Ez talán a legsötétebb Izráel ellen szóló prófécia. Ennél komolyabbra és rosszabbra már nem fordulhat a helyzet, mint amikor Isten azt mondja, vége – többé nem vagytok az én népem, és én

sem vagyok a ti Istenetek. De ugyanezen a helyen találjuk az egyik legbiztatóbb prófeciát is, mely Isten jövőbeli munkájáról szól Izráel népében.

2. fejezet: „De” – bár megszüntettem velük a kapcsolatot, és többé nincs számukra irgalom - „De lesz még annyi Izráel fiainak a száma, mint a homok a tengerparton amelyet nem lehet megmérni, sem megszámolni. Akkor ahelyett, hogy ezt mondanák nekik: Nem vagytok népem! – ezt mondják: Az élő Isten fiai vagytok!” (1. vers). „Összegyűlnek majd Júda fiai és Izráel fiai, és egyetlen fejedelmet választanak maguknak. Eljönnek az országból, mert nagy lesz még Jezréel napja” (2. vers). Ugyanezen a helyen tehát, Jezréelben, ahol Isten azt mondja, többé nem vagytok az én népem, ugyanezen a helyen mondja majd nekik Isten e jövőben, hogy a népem vagytok! És annyi lesz Izráel fiainak a száma, mint a homok a tengerparton. Ez a prófécia arra a dicsőséges időszakra utal, amikor Isten újra kiönti kegyelmét és szeretetét Izráelre, és elvégzi benne csodálatos munkáját. Napjainkban sokan beleesnek abba a hibába, hogy az újszövetségi bibliamagyarázatokban Izráelt automatikusan kizárják Isten kegyelméből és irgalmából, sőt kijelentik, hogy Isten végérvényesen befejezte munkáját Izráellel, és most már az egyház Izráel. Pál apostol az egyháznak írva utal arra, hogy bennünket, akik egykor távol voltunk Istentől, magához vont az Úr, és beoltott a szőlőtőbe – Pál tehát utal arra, hogy mi, vagyis az egyház Isten áldásait élvezi. Helytelen azonban azt állítanunk, hogy az egyház Izráel. Pál azt mondja, hit által Ábrahám gyermekei vagyunk, de nem Izráel vagyunk, és nem rajtunk teljesültek be azok az ígéretek, melyeket Isten Izráelnek tett. Teljességgel helytelen ezért az egyházat Izráelként értelmezni. Hadd említsek egy okot – többre nincs is szükség, bár számos oka van. Itt Hóseás könyvében a következő kép tárul elénk: Hóseás feleségül veszi a nőt, aki később elhagyja őt, és prostitúcióra adja fejét. De Isten azt mondja Hóseásnak, menjen, vásárolja vissza és fogadja vissza feleségét. Ez a hasonlat önmagában is kizárja annak lehetőségét, hogy az egyház legyen szellemi értelemben Izráel. Az egyház ugyanis Krisztus pompás ruhába öltöztetett szűz menyasszonya, aki férjét, Krisztust várja, nem pedig egy parázna nő, akit paráznaságából pénzért kell megváltani. Így hát ne engedjétek, hogy egyesek, akik bibliatudósoknak vallják magukat, arról győzzenek meg benneteket, hogy Isten egyszer s mindenkorra elfordult Izráeltől, elvetette őket, és bennünket oltott be Izráel helyére. Pedig nem így van. Isten még korántsem fejezte be munkáját Izráellel, sőt még a legsötétebb időszakban is, amikor maga Isten mondja népének, hogy nem népem többé, emlékezteti őket: egy napon ugyanazon a helyen mondja majd nekik, hogy Izráel az ő népe, és újra munkálkodni kezd majd bennük. „Mondjátok testvéreiteknek: „Népem!” és nővéreiteknek: „Van irgalom!” (12. vers) – vagyis: „Mondjátok atyátokfiainak: Ammi! És a ti húgaitoknak: Rukhámáh!” (12. vers – Károli). Vegyük csak észre, hogy a második fejezethez érve eltűnt a negatív felhangú „ló” előtag!

„Pereljetek anyátokkal, pereljetek, mert ő nem feleségem, és én sem vagyok a férje! Tüntesse el arcáról a paráznaság jelét, és melléről a házasságtörés jelét! Különből levetkőztetem, és olyan

mezteleenné teszem, amilyen születésekor volt. Olyanná teszem, amilyen a puszta, olyanná változtatom, amilyen a szikkadt föld, és szomjan hagyom halni” (4-5. vers). *„Fiainak sem irgalmazok, mert paráznaságból születtek. Hiszen paráznázkodott az anyjuk, gyalázatos volt szülőjük, mert ezt mondta: Elmegyek a szeretőim után. Ők adnak nekem kenyeret és vizet, gyapjút és lent, olajat és italt”* (6-7. vers). *„Azért most elrekesztem az útját tövissel, kerítést húzok elé, nem talál rá ösvényeire. Futkos majd a szeretői után, de nem éri el őket, keresi őket, de nem találja. Ezért azt mondja: Visszamegyek első férjemhez, mert jobb dolgom volt akkor, mint most”* (8-9. vers). Izráelre tehát a vándorlás és nyomorúság időszaka vár, amíg azt nem mondja: *„Visszamegyek első férjemhez, visszatérek Istenemhez! Jobb dolgom volt akkor, mint most!”*. Így szólt az Úr: *„Nem tudtam, hogy én adtam neki gabonát, mustot és olajat. Ezüstöt is bőven adtam neki, meg aranyat, amit a Baalra költöttek. Azért elveszem tőle a gabonát aratás idején, a mustot is szüret táján. Letépem róla a gyapjút és a lent, amely szemérmét takarja”* (10-11. vers). Nem ismerték fel, hogy az áldásokat Isten öntötte ki rájuk. Amikor Isten megáld egy népet, sokszor hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy az áldás Istentől származott. Amerikához is milyen kegyelmes volt az Úr, de erről hamar megfeledkezünk. Helyette inkább a demokrácia vívmányait magasztaljuk, és a piacgazdaság előnyeit – ilyen dolgoknak tulajdonítjuk Amerika nagyságát, miközben elfelejtjük, hogy Isten adta a kukoricát, az olajat, a bort, az aranyat és az ezüstöt. Isten tett bennünket naggyá. Mégis milyen könnyen elfelejtjük, kitől is származnak az áldások életünkben! Ennek eredményeként pedig visszaélünk az áldásokkal. Fogjuk azokat az áldásokat, melyeket Isten öntött ki ránk, és felhasználjuk Isten ellen. Izráel népe is tette. Fogta a bort és az olajat, amelyet Istentől kapott, és áldozatként felajánlotta Baalnak. Fogta az aranyat és az ezüstöt, mellyel Isten megáldotta, és Baal – illetve Molok-szobrocskákat készített belőle, hogy azokat imádják. Isten áldásait Isten ellen fordították. Hány példát látunk erre ma is! Hány ember kapott csodálatos tehetséget Istentől – gyönyörűszip hangot például, istenkáromló dalokat énekel. Egyesek rendkívül tehetséges írók, de pornográf anyagokat vetnek papírra. Fogják azt az ajándékot, amit Istentől kaptak, és az Úr ellen használják. Egyesek briliáns elmét kaptak Istentől, és kiváló gondolkodók, de tehetségüket arra használják, hogy bebizonyítsák, nincs Isten, illetve hogy lerombolják azok hitét, akik Istenben bíznak. Fogják az Istentől kapott áldást, és Isten ellen fordítják. Erre mondja Isten: *„Azért elveszem tőle a gabonát aratás idején, a mustot is szüret táján”* – ha visszaélsz Isten áldásaival, Isten elveszi azokat tőled. Hányan veszítették el azt, amit Istentől kaptak, pontosan azért, mert visszaéltek vele!

Isten így folytatja: *„Most leleplezem csupasz testét szeretői szeme láttára, senki sem menti meg tőlem. Megszüntetem minden örömét, ünnepét, újhaldját, szombatját és minden ünnepnapját. Elpusztítom szőlőjét és fügefáját, amelyekről ezt mondta: Az én keresményem ez, amelyet szeretőim adtak. Vadonná teszem azokat, hadd pusztítsa a mezei vad”* (14. vers). *„Megbüntetem azokért a napokért, amelyeken a*

Baaloknak tömjénezett, gyűrűvel és nyakláncsal ékesítette magát, úgy ment a szeretői után, engem pedig elfelejtett – így szól az Úr” (15. vers). Isten tehát vádat emel Izráel ellen – hamis istenek imádatára adták fejüket, őket követték, az Úrról pedig megfélemedtek. *„Azért most én csábítom őt: elvezetem a pusztába, és szívére beszélek”* (16. vers). Ez a prófécia arra az időszakra vonatkozik, amikor a nagy nyomorúság idején Isten Izráel népének egy részét a pusztába viszi, ahol három és fél éven át védelmezi majd őket. A Jelenések 12-ben azt olvassuk, hogy Isten sasszárnyakat ad majd nekik, hogy a pusztába repülhessenek, ahol három és fél éven át táplálja majd őket. Jézus is utalt erre a napra, és így szólt: *„Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, ott állni a szent helyen – aki olvassa, értse meg! – akkor azok, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe”* (Máté 24:15-16). Az Igében arról is olvashatunk, hogy Isten majd megóvja és gondjukat viseli a pusztában, és elrejtíti őket, míg elmúlik az Úr haragja, vagyis a nagy nyomorúság (Ézsaiás 26). *„Azért most én csábítom őt”* – Isten újra elkezd majd munkálkodni Izráel népében, és a nagy nyomorúság idején megóvja őket a törvénytíprótól. *„Azért most én csábítom őt: elvezetem a pusztába, és szívére beszélek”*. *„Azután adom vissza szőlőjét, és az Ákór völgyét a reménység kapujává teszem”* – Ákór völgye Jerikótól Bételig húzódik, az „ákór” kifejezés pedig bajt jelent. Miután Izráel népe bevette Jerikó városát, és megkezdte annak a földnek az elfoglalását, melyet Isten nekik adott, Aj városához érkeztek. Ekkor Józsué embereinek az az ötlete támadt, hogy a teljes haderő helyett mindössze pár embert küldjenek Ajba, hogy az aprócska várost meghódítsák. Így is történt, csak hogy az aji férfiak szembeszálltak velük, és megverték őket, Józsué emberei pedig fejvesztve menekültek vissza a táborba. Józsué ekkor arcra borult az Úr előtt, és imádkozni kezdett. Az Úr pedig így válaszolt: *„Kelj föl! Miért estél arcra? Ha minden rendben lenne veletek, győzelmet arathattatok volna, de bűn van a táborban!”*. Az Úr tehát ott Ákónnál megmutatta Józsuének, hogy az egyik izráeli vétkezett, mert megtartotta magának a Jerikóban szerzett zsákmány egy részét, miközben a teljes zsákmány az Urat illette volna. Amikor a nép belépett az ígért földjére, Isten kijelentette, hogy az első zsákmány őt illeti, míg az összes többi szerzeményt eloszthatják majd maguk között. Az első zsenge azonban mindig Istent illeti, vagyis ebben az esetben a Jerikóban szerzett zsákmány. Ákán azonban Jerikó bevételekor megpillantott egy csodaszép sineári köntöst a zsákmányban, így elvette azt és sátrában elásta. De az Úr fényt derített Ákán bűnére ott, Ákór völgyében, így a völgyet bajnak nevezték el, mert Ákán bajt hozott ott a népre. Ebben az ígeversben azonban azt olvassuk, hogy *Ákór völgyét egy napon a reménység kapujává teszi majd Isten. „Azután adom vissza szőlőjét, és az Ákór völgyét a reménység kapujává teszem. Ott majd úgy felel nekem, mint ifjúsága idején, mint akkor, amikor kijött Egyiptom földjéről”* (17. vers) – amikor a nagy nyomorúság végén az Úr visszatér, és ezek az emberek is visszatérnek a pusztából Izráelbe Ákór völgyén át, úgy énekelnek majd, mint sok évvel

korábban Józsué idejében, amikor beléptek arra a földre, melyet Isten ígért nekik. A nép visszatér, énekelve és örvendezve Sion magaslatain azon az eljövendő dicső napon.

„Azon a napon férjednek fogsz hívni – így szól az Úr -, és nem hívsz többé Baalnak” (18. vers). A „baal” kifejezést a pogányok nyelvén urat jelentett – Isten tehát azt mondja, akkor majd nem Uruknek nevezik őt, hanem férjüknek. „Kiveszem szájából a Baalok nevét, nem emlegetik többé nevüket. Azon a napon szövetséget kötök javukra a mezei vadakkal, az égi madarakkal és a földön csúszó-mászó állatokkal. Kiirtom az íjat, a kardot és a háborút az országból, és biztonságban élhetnek” (19-20. vers). Az itt olvasottak megegyeznek az Ézsaiásban található próféciával, melynek értelmében az emberek „Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket” (Ézsaiás 2:4). Az állatokkal is szövetségre lépnek – többé nem lesznek vadak: „Akkor majd a bárány a farkassal lakik, a párduc a gödölyével hever, a borjú, az oroszlán és a házott marha együtt lesznek, és egy kisfiú terelgeti őket” (Ézsaiás 11:6). Az állatvilágba ismét békesség költözik. Abban az időben a hölgyeknek nem kell majd félniük a kígyóktól és a pókoktól, mert Isten békességet teremt az egész földön. Nem lesz több háború. Az emberek békében és biztonságban élhetnek. „Eljegyezek magamnak örökre, eljegyezek magamnak az igazság és a törvény, a szeretet és az irgalom ajándékával” (21. vers). „Eljegyezek magamnak a hit ajándékával, és megismered az Urat” (22. vers). Ez a prófécia a jövőben teljeseedik majd be, amikor Isten elvégzi dicsőséges munkáját Izráel népében. „Azon a napon meghallgatom – így szól az Úr – meghallgatom az eget, az meghallgatja a földet, a föld is meghallgatja a gabonát, a mustot és az olajat, azok pedig meghallgatják Jezréelt. Mert bevetem vele a földet, és akit „Nincs irgalom”-nak hívnak, ahhoz irgalmas leszek, a „Nem népem”-nek ezt mondom: Népem vagy, ő pedig ezt mondja: Én Istenem!” (23-25. vers). Isten tehát helyreállítja Izráelt. Emlékezzünk csak, mit mond Péter az Apostolok cselekedeteiben: „Őt azonban az égnek kell befogadnia mindaddig, amíg a mindenség újjáteremtése meg nem történik” (Apcsel. 3:21). Péter itt a dolgok újjáteremtéséről, pontosabban arról a helyreállításról beszél, melyre Hóseás is utal a fenti igeszakaszban. Nem egy általános értelemben vett, minden emberre vonatkozó helyreállításról van itt szó, hanem Izráel népének helyreállításáról – az Istennel való kapcsolatuk helyreállításáról, amikor újra azt mondják majd, hogy te vagy a mi Istenünk, Isten pedig azt mondja, az én népem vagytok. És Isten újra kiönti rájuk irgalmát és szeretetét. Arról a dicsőséges napról van itt szó, amikor Izráel kapcsolata helyreáll Istennel, amikor megvallják, hogy az Úr az ő Istenünk, és Isten is saját népének vallja majd őket.

3. fejezet: „Ezt mondta nekem az Úr” – mondja Hóseás –, „Szeresd csak tovább azt az asszonyt, aki más szeretője és házasságtörő, ahogyan az Úr szereti Izráel fiait, bár más istenekhez fordulnak, és szeretik az aszú szőlőt” (1. vers). Más szóval tehát így szól Isten Hóseáshoz: „Fogadd vissza feleségedet, szeresd őt bár elhagyott és paráználkodott. Mégis menj, fogadd őt vissza és szeresd őt újra!”. „Megvettem

az asszonyt tizenöt ezüstért és másfél hómer árpáért” (2. vers). Egy rabszolga szokványos ára harminc ezüst volt. Hóseás viszont tizenöt ezüstért vásárolja vissza feleségét, ami arra enged következtetni, hogy felesége nagyon mélyre csúszott, és nagyon rossz állapotban volt. Valószínűleg megbetegedett és teljesen legyengült, még a szépségét és vonzalmát is elveszítette, hiszen féláron, mindössze tizenöt ezüstért bocsátották öt áruba, illetve másfél hómer árpáért, vagyis takarmányért, ami nagyjából 553 liternek felelt meg. *„És mondom néki: Sok ideig ülsz nálam, nem paráználkodik és nem lesz férfié, én is így leszek te irántad*” (3. vers - Károli). Vagyis amikor Isten helyreállítja majd a népet, sokáig ülnek majd nála, és nem lesznek más férfié, ahogy Isten is csak nekik őrzi majd meg magát. *„Hosszú ideig élnek majd Izráel fiai is király és vezér nélkül, áldozat és szent oszlop nélkül, éfód és házibálvány nélkül. Azután megtérnek Izráel fiai, keresni fogják Istenüket, az Urat és királyukat, Dávidot: remegve fordulnak az Úrhoz, az ő jóságához az utolsó napokban*” (4-5. vers). Bizony igaz, hogy Izráel hosszú ideje van király, illetve áldozatok és papság nélkül. Az éfód a papi viselet részét képezte. Izráel már régóta nem mutat be áldozatokat, de Isten egy napon ezt is helyreállítja, amikor Jézus Krisztus visszatér, Dávid trónjára ül, majd megerősíti és megszilárdítja azt törvénnyel és igazsággal” (Ézsaiás 9:6).

Érdekes, hogy Hóseást arra kéri az Úr, vásárolja vissza feleségét. Erről a mézeskalács-emberke története jut eszembe. Volt egyszer egy kislány, aki mézeskalácsembert készített. Kivette a sütőből, és megcsodálta szépségét, majd mazsolát rakott az arcára szemnek, és a kabátkájára gomboknak. Épp befejezte, amikor a mézeskalácsember hirtelen felpattant, kiugrott a tányérból és futásnak eredt. A kislány utána iramodott, de csak ennyit hallott a távolból: „Én vagyok a mézeskalácsember, futhatsz, mint a nyúl, de sosem érhetsz utol engem!”. Igaza volt. A kislány valóban nem érte utol, így pityeregve hazabandukolt. Másnap azonban, amikor az utcán a kirakatokat nézegette, a pékség ablakában különös alakra lett figyelmes: széles vigyorral az arcán ott feküdt ez egyik tálcán a mézeskalácsember! Több sem kellett a kislánynak, berohant az üzletbe, és kérte a mézeskalácsembert. „Tíz fillér lesz!” – jött a válasz. „De hát ő az én mézeskalácsemberem! Én sütöttem!”- felelte a kislány. „Akkor is tíz fillér lesz!”. Így a kislány hazasietett, felnyitotta a perselyt, kivett egy tízfillérest, visszaroht az üzletbe, elővette a pénzt, és így szolt: „Most már kérem a mézeskalács-emberkémet!”. Erre a férfi kivette a mézeskalácsembert a kirakataból, és átnyújtotta a kislánynak, aki szorosán átölelte, és hazáig ezt hajtogatta örömeben: „Most már tényleg az enyém vagy, mert én készítettelek, és meg is vettelek!”. Milyen gyönyörű kép ez! Isten is ezt mondja Izráelnek: „Most már tényleg az enyém vagy, mert én teremtettelek, sőt meg is vásároltalak”. Ez a megváltás története: az Úr megragadott bennünket, és közel vont. Jézus is ezt mondja nekünk: „Most már tényleg az enyém vagy! Enyém vagy, pusztán azért is, mert én teremtettelek, sőt most már meg is vásároltalak! Te ugyan elfutottál előlem, de én kifizettem érted az árat, és megváltottalak!”. Így van ez a feleséggel is – Isten kiváltotta, ő pedig nála marad. Miután megváltotta őket, Jézus meg is vásárolta

Izráelt, de Izráel hosszú ideig él majd király, papság és áldozatok nélkül. Valóban ez is történt. Lapozzunk csak előre Hóseás könyvében a 6. fejezethez! Nézzük csak meg, mit mond itt Izráel: *„Jöjjetek, térjünk meg az Úrhoz, mert ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket. Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd őelőtte”* (1-2. vers). Péter levelében azt olvassuk, hogy *„az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap”* (2Péter 3:8). Nézzük csak meg még egyszer a Hóseás 6-ban szereplő ígérést: *„Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd őelőtte”*. Érdekesnek és fontosnak tartom, hogy Izráel áldozati rendszer és papság nélkül élt csaknem kétezer éven át. *„Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd őelőtte”*. A harmadik ezeréves időszak Krisztus ezeréves uralkodása lesz majd, amikor Isten újra kiönti áldásait Izráel népére, és Izráel ott él majd őelőtte. Hóseás bámulatos próféciája ez, amely bizonyos értelemben kapcsolódik a harmadik fejezethez. Ott ugyanis azt olvassuk, hogy a váltságdíj kifizetése után sokáig élnek még papság és áldozatok nélkül, de végül ezeket is helyreállítja majd Isten. *„Azután megtérnek Izráel fiai, keresni fogják Istenüket, az Urat és királyukat, Dávidot: remegve fordulnak az Úrhoz, az ő jóságához az utolsó napokban”*.

Ezzel Hóseás könyvének második részéhez érkeztünk. 4.fejezet: *„Halljátok meg a Úr igéjét, Izráel fiai! Pere van az Úrnak az ország lakóival”*- Isten a következőket rója fel népének – *„mert nincs igazság, nincs hűség, és nem ismerik Istent az országban”* (1. vers). *„Esküdöznek és hazudoznak, ölnek, lopnak és paráználkodnak, betörnek, és vérontás vérontást ér!”* (2. vers). Ez tehát Isten pere, Isten vádja ellenük. Ahogy ezt az igeszakaszt olvasom, eszembe jut jelenlegi helyzetünk: nincs igazság, nincs hűség, nem ismerik Istent az országban, hanem esküdözéssel, hazudozással, gyilkossággal, lopással és házasságtöréssel szennyezik be az országot, és vérontás vérontást követ. Ezért így szól az Úr: *„Ezért gyászolni fog az ország, és elalél egész lakossága a mezei vadakkal és az égi madarakkal együtt, még a tenger halai is halomra pusztulnak”* (3. vers). Figyeltétek mostanában a legfrissebb híreket, melyek szerint egyre több faj pusztul ki a világban? Úgy tűnik, ez a prófécia is erre utal. *„De senki se pereljen, senki se vádaskodjék. Veled van perem, te pap! El fogsz bukni nappal, elbukik a próféta is veled együtt éjjel, anyádat is elpusztítom!”* (4-5. vers). *„Elpusztul népem, mert nem ismeri Istent”* – véleményem szerint az egyik szomorú dolog még napjaink gyülekezeteivel kapcsolatban is az, hogy nem tanítják Isten Igéjét, ez pedig ahhoz vezet, hogy az emberek nem ismerik Istent. Az emberek egyszerűen nem ismerik Istent. Ennek pedig az az oka, hogy rendkívül nehéz olyan gyülekezetet találni, amely valóban Isten Igéjét tanítja. Bárcsak elolvashatnátok azt a sok-sok levelet, amit hetente kapok! Összeszorul a szívem, amikor olyanoktól kapok levelet, akiket munkájuk egy másik államba szólított, vagy más okból egyszerűen csak elköltöztek. Már az egész környéket tívé tették egy olyan gyülekezetért, ahol Isten Igéjével táplálnák őket, és Isten Igéjét tanítanák nekik a maga egyszerűségében, de nem találnak olyan helyet. Így hát írnak

nekem, és megkérnek, nem imádkoznák-e azért, hogy az ő városukban is induljon egy Golgota gyülekezet. Több tucat levél sorakozik az irodámban olyanoktól, akik egy olyan gyülekezetre vágnak, ahol Isten Igéjét tanítanak.

Így szól Isten: *„Elpusztul népem, mert nem ismeri Istent. Mivel te megvetted ezt az ismeretet, én is megvetlek: nem leszel papom! Nem törődtem Istened tanításával, én sem törődöm fiaiddal!”* (6. vers). A baj Izráelben a papsággal és a prófétákkal kezdődött. A papság romlottá vált, és többé nem töltötték be küldetésüket, hogy az embereket Isten törvényére tanítsák. Ők maguk sem ismerték Isten törvényét! Elfelejtették Isten törvényét – de akkor hogyan is taníthatnák rá a népet? *„Minél többen lettek, annál többet vétkeztek ellenem, de dicsőségüket gyalázatra változtatom”* (7. vers). *„Népem vétekkáldozatából élnek, azért azt kívánják, hogy vétkezzen. Úgy jár a pap is, mint a nép: Megbüntetem utaiért, megfizetek neki tetteiért”* (8-9. vers). *„Esznek majd, de nem laknak jól, paráználnak, de nem szaporodnak, mert elhagyták az Urat, nem ügyelnek rá”* (10. vers). *„Paráznaság, bor és must elveszi az ész”* (11. vers). *„Népem fától kér tanácsot, és a bot ad nekik kijelentést”* – már nem Istentől kérnek tanácsot, hanem apró faszobrocskáktól, melyeket bálványként maguknak készítettek. *„A parázna lelkiület tévelygésbe visz, paráználnak Istenük tisztelete helyett. Hegytetőkön áldoznak, dombokon tömjéneznak, cserfa, nyárfa és tölgyfa alatt, mert kellemes az árnyékuk”* – babonából bizonyos fák árnyékában tömjénezték - *„Ezért paráznák leányaitok, és házasságtörők menyeteiket”* (12-13. vers). *„Mégsem büntetem meg leányaitokat, bár paráznák, menyeteiket sem, bár házasságtörők, mert a férfiak is félremennek a paráznákkal, és együtt áldoznak a kéjnökkel. Az ilyen értelmetlen népnek el kell pusztulnia”* (14. vers). *„Ha te parázna vagy is, Izráel, csak Júda ne vétkezzék! Ne menjetek Gilgálba, ne járjatok Bét-Ávenba! Ne esküdjözzetek az élő Úrra!”* (15. vers). Gilgál korábban Isten imádatának központja volt, később viszont a pogány istenek imádatának helyévé, illetve központjává változtatták. Bétel pedig, ami annyit jelent, Isten háza, Bét-Ávenné vált. *„Ha Izráel olyan szilaj, mint egy szilaj tehén, akkor legeltetheti-e őket az Úr tágas helyen, mint bárányokat? Bálványokhoz szegődött Efraim: hadd tegye!”* (16-17. vers). Milyen szomorú, amikor Isten azt mondja egy népről: *„Hadd tegye!”*. *„Bálványokhoz szegődött Efraim, az északi királyság – hadd tegye! Többé nem figyelmeztess, és ne imádkozz érte!”*. Isten Jeremiásnak is meghagyta, hogy többé ne imádkozzon értük, de ha mégis megteszi, Isten nem hallgatja meg imádságát. Isten figyelmeztet bennünket, hogy Lelke nem küszködik majd örökre az emberekkel. Van egy vonal, amit átléphetünk – Isten kegyelmének határa az. *„Bálványokhoz szegődött Efraim: hadd tegye!”*. *„Dőzsölésük elfajult, egyre paráználnak, jobban szeretik a gyalázatos bálványt, mint oltalmazójukat. Szárnyára kapja őket a szélvész, és szégyent vallanak oltáraik miatt”* (18-19. vers). Ezzel vádolja tehát Isten Izráelt. *„Halljátok meg az Úr szavát, Izráel gyermekei!”* – kiált Isten.

Uram, taníts bennünket a te utaidra. Szívünk rád szomjazik, és szeretnénk igazságban járni előtted. Atyánk, segíts nekünk, hogy tanuljunk az előttünk elkövetett hibákból, és Izráel vétkeiből, amikor elhagyott téged, és jobban szeretett sokminden mást, mint téged. Uram, kérlek segíts, hogy tiszta maradjon a szívünk! Hogy téged imádhassunk, téged szolgálhassunk és téged követhessünk! Segíts, hogy mindig emlékezzünk, hogy te áldottál meg minket kukoricával, olajjal, és nagy bőséggel. Segíts, hogy ne beszennyezzünk téged azzal, amit tőled kaptunk, hanem téged dicsőíthessünk vele. Téged szeretnénk dicsérni egész életünkkel. Vonj bennünket még közelebb magadhoz, ahogy Szentlelked munkálkodik a szívünkben. Jézus nevében, ámen.